

העלון טעון גניזה
 עלון מס' 824
 שבת תזריע-מצורע
 שנת תשפ"ו

תפארת ענין

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 יוסף בן רבקה ז"ל
 אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
 כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
 חנניה בן אורלי ז"ל
 דינה בת פורטונה ז"ל
 אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת תזריע-מצורע

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פגל המנחה	ירושלים
8.28	7.48	6.34	5.46	תל אביב
8.25	7.50	6.52	5.48	חיפה
8.25	7.50	6.41	5.48	באר שבע
8.24	7.49	6.51	5.47	

הפטרה: "השמים כסא"

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר וימי הספירה

א. המתפלל ערבית עם הצבור מבעוד יום בימי הספירה, סמוך לחשכה, וסיימו התפילה בבין השמשות, וברצונם לספור מיד ספירת העומר בבין השמשות טרם ילכו לביתם, והיחיד הזה נוהג בכל לילה לספור העומר אחר צאת הכוכבים, כמנהג המדקדקים במצות, אך מאידך הוא חושש פן ישכח לספור בביתו, ויפסיד לגמרי את מצות ספירת העומר בשאר הלילות, טוב שיספור עם הצבור בלי ברכה, ויחשוב ויתנה בדעתו לאמור: אם אשכח לספור בלילה בביתי, הריני סומך על ספירה זו לצאת בה ידי חובתי, ואם אזכור בלילה לספור העומר, אני מכיין שלא אצא ידי חובת ספירת העומר במה שאני מונה עכשיו עם הצבור. ואז כשיזכור בלילה יספור בברכה כמנהגו הטוב לספור אחר צאת הכוכבים.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

תְּבִיא כָּבֶשׂ בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֵלָה וּבֶן יוֹנָה אוֹ תֵר לְחֶסֶתָא... וְכֹפֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהְרָהּ (יב, ו-ח)

רבי חיים זייצ'יק זצ"ל הקשה קשיה עצומה: הנה, היולדת עשתה דבר עצום, הביאה נשמה יהודית לעולם. היא גם מקרבת את הגאלה, כמו שאמרו חז"ל: "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף" (יבמות סב ע"א). יש אוצר נשמות ששמו 'גוף', וכל נשמה היורדת ממנו לעולם, מקרבת את ביאת משיח בן דוד, מדוע, אם כן, היולדת צריכה 'כפרה' וקרבת חטאת! טעם אחד בזה מובא בגמרא בשם רבי שמעון בר יוחאי (עי' נדה לא ע"ב), ואנחנו נעלה על דרך נוספת. בפרשת 'זכור' נאמר: "והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל איביך מסיבי, בארץ אשר ה' אלקיך נתן לך נחלה לרשתה, תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" דברים כה, יט), וחז"ל (מגלה יח ע"א) כבר עמדו על הכפילות - 'זכור' ולא תשכח, ותרצו שלא תשכח' הכונה שכחת הלב, ו'זכור' - בפה. עוד יש לפרש פסוק זה על דרך הדרש: "והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסיבי" - זכינו לשבת בארץ, אולם האויבים מקיפים אותנו מצפון ומדרום, ואנו חיים בפחד מתמיד מה ילד יום. נתאר לעצמנו שיעזר הקב"ה ויניח לנו מכלם. שקט ושלוה שוררים בארצנו, ושר הבטחון יוצא לפנסייה מקדמת מחסר תעסוקה... מה נעשה אז, האם נזכר להודות ולהלל לקב"ה? אומרת התורה: "לא תשכח" - אל תשכח את חסדי ה'! שכן, לדאבונו השכחה בזה מצויה מאד. ה'עולם' מספר את המלתא דבדיחותא' הבאה: היה יהודי שהשתדל במשך תקופה ארכה להשיג פגישה בת מספר דקות במשרד הפנים, פגישה שתלה בה תקוות רבות. לאחר שנה של מאמצים ויזע רב הגיע האשור המיחל. נקבעה פגישה ליום ראשון בשעה שתיים עשרה. היהודי הכין היטב את עצמו ומסמכיו, ויצא מבני ברק בשעה עשר, עמס תנועה ואחריו רמזור סורר, ולשערי המשרדים הוא מגיע עשר דקות לפני שתיים עשרה. החניה נראית מלאה, הוא עושה סבוב ועוד סבוב, נותרו רק שלש דקות אך אין מקום אפילו כדי לדחף אופנים. עוד מעט ויפסיד את הפגישה, כל תקותו במשך שנה שלמה - תתנפץ. בצר לו פונה הוא לרבונו של עולם: "אנא ממך, אני אוסיף עתים לתורה, אלמד דף היומי לפני הנץ החמה ושעור הלכה אחרי מנחה. ובלי נדר הנני תורם אלף מים ח"י לועדות הצדקה. רק תפנה לי חניה..." תוך כדי דבור מכונית מאותחת מאחוריו, נהגה רוצה לצאת... נושא היהודי עיניו למרום ואומר: "רבון העולמים, תודה שהאזנת לי, אך הפעם ב"ה כבר הסתדרתי, אינך צריך לטרח למעני..." זהו משל עגום המשקף את מצבנו אנו, כשנמצאים במצוקה - נודרים, מתחזקים, ואחרי שנושעים - מתחרטים, מתכחשים, אומרים ש"תודה רבה, אך כבר הסתדרנו לבד"..." על זה מזהירה אותנו התורה: "לא תשכח!" זהו, אמר רבי חיים זייצ'יק, ענין הכפרה וקרבת החטאת של היולדת, לפני הלידה היתה היולדת במתח, בלחץ, מחמת חבלי הלידה והסכנה הלווית להם, ובאותו זמן הבטיחה, התחזקה. ברוך ה' הכל עבר בשלום. מה עכשו? חוזרים לחיים הרגילים... על זה יש להביא קרבן חטאת! רמז לדבר נמצא בפרוש **רבנו בחיי** על הפסוק: "וכפר עליה הכהן", שכתב: "אין לשון כפרה נופל כי אם על החטא, ולפיכך קרבן זה של יולדת מחדש כקרבת הנזיר, כי מה חטאה בזמן הלידה שתצריכנה התורה קרבן, ואם זה הקרבן הוא על שבאה בסכנה ונצלה מהמיתה, היה ראוי לה שתביא תודה, ולמה תביא עולה וחטאת!?" הקביל רבנו בחיי את החדוש ביולדת לחדוש בניו, ואחר כך ישב את הקשיה בדרכו. נמשיך כאן במהלך שסללנו. בענינו של הנזיר אמרו חז"ל (נזיר יט ע"א): "תניא: רבי אלעזר הקפר ברבי אומר, מה תלמוד לומר: 'וכפר עליו מאשר חטא על הנפש?' וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שצער עצמו מן היין, וקל וחומר: ומה זה שלא צער עצמו אלא מן היין נקרא חטא המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה. והא בניזיר טמא כתיב, ואן אפילו נזיר טהור קאמרין! קסבר ר' אלעזר הקפר: נזיר טהור נמי חוטא הוא, והינן טעמא דכתיב בניזיר טמא, הואיל ושנה בחטא". הרי לנו שגם נזיר טהור נקרא 'חוטא'. אולם **הרמב"ן** (שם, יד) טוען, כי טעם החטאת' שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו, לא נתפרש. כלומר, נוחא מה שנקרא 'חוטא', אולם אין בכך עלה לחיוב 'כפרה' בקרבן חטאת! ובאר הרמב"ן על דרך הפשט, כי האיש הזה חוטא בנפשו במלאת הנזירות, כי עד עתה היה נזיר לקדשתו יתברך ולעבודת ה', וראוי היה לו שיזיר עצמו לעולם ויעמד כל ימיו נזיר וקדוש חלקיו, והנה הוא צריך כפרה בשובו להטמא בתאוות העולם. ואמנם כבר העיר רבנו בחיי, כי חדוש חדש הרמב"ן, בכך שקבע קרבן על העתיד, אך על כל פנים למדנו, שאדם שהיה בקרבת ה' יוצא ממנה - עצם היציאה צריכה כפרה! עלינו לעמד כל הזמן על המשמר, לזכר את טובות ה', לא להיות כפויי טובה. זכור, לא תשכח!

ומתוק האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyion.org או הכנסו ל - www.hasdeyion.org או בואצפ: 050-9580500

לנו מה לעשות יותר מכך". חשו מבולבלים כילדים מטופשים: "אולי זה באמת לא הוא", רגע קט, "אבל אין ספק שזה הוא: ראית את הפחד, על ראש הגנב בוער הכובע, ראית איך הוא רעד פתאום? הבין בדיק מה הכוונה, הו הו הבין...". רץ הביתה כל עוד רוחו בו. מבוכה גדולה קדמה אותו בבית. הבת נגשה אליו על סף בכי: "צלצלו לכאן... חשד גניבה... רוזניץ... מודעות בכל העיר אם תוך שעתים... באיזה צעקות הם דברו, איזה פחד...". הוא לא חיכה רגע, צלצל ישירות לביתו של רוזניץ, למרבה המזל איתר אותו, ניגש ישר לענין: "קלמן, שאיפה תחשוך ב-? אני גנב? מה זאת עולה על דעתך?" "סליחה, מר אוגנדר", המכר נהפך לזר ומנוכר, היית לידי היום בהכנסי לאוצר? נכון? אז לאן ברכת פתאום?" "לא ברחתי, מיהרתי היום לחזור לצפון-העיר לצורך ענין דחוף. התפללתי הבוקר ב'אתר המנינים' בצפון העיר, הייתי חייב להיות שם...". רוזניץ לא היה נינוח: "מיהרתי, התפללתי, תגיד ברור: מה אתה מחפש כל בוקר באזור שלנו? עבור מה אתה מגיע יום-יום מ'גבעת התלמוד' ל'איזור עטרת'?" "זוגתי תח' עובדת ב'איזור עטרת' מידי בוקר משבע עד עשר וחצי. אני מתחיל את העבודה ב'גבעת התלמוד' רק באחת-עשרה. זה לי שנים שאני מביא אותה עם הרכב ל'איזור עטרת', עושה את שעות הבוקר בבית המדרש אצלכם באיזור: מתפלל בלי למהר, לומד לפני ואחרי התפילה, מרבה לעיין בספרייה העשירה שב'אוצר', לפעמים יושב ברכב ושומע קלטת תורנית, פה ושם פוגש אנשים או קורא מודעות. בעשר וחצי אני אוסף אותה וחוזר ל'גבעת התלמוד'. זהו זה." ואיפה היית היום? אמרו לי שראו אותך מתפלל ב'אתר המנינים'. מדוע לא נשאת היום עד עשר וחצי? אה, בעצם כבר אמרת, היה לך ענין דחוף להיות בצפון-העיר? רוזניץ התחיל קצת להתבייש, משהו פה לא ברור: "טוב, תראה. אני קצת מבולבל, מחתן מחר בן. מחכה לי מונית למטה. נגב לי הבוקר סכום כסף גדול, אני מקווה מאד, הרב אוגנדר, שאכן אין ידך במעל הזה. לא רוצה לחשוך בך, אבל העסק פה לא כל-כך לבן כמו שאתה אומר. אני יוצא עכשיו לסידורים. אם יש לך מושג בנידון אנא הודיע לי בבית...". משגר הסיפור ממשיך: "פגשתי באותו יום אחד ממתפללי בית הכנסת, אשר העיר באזני כי גם הוא היה בין הנגנבים לאחרונה - אלא שהוא 'שם-עין' על בחורצ'ק צעיר בשם טוני המתגורר בקרבת-מקום: "הוא נראה במעורער בנפשו מעט. ראיתי שהוא מסתובב כאן הרבה בקברים וזה היה תמוה בעיני". "לקראת הערב פגשתי את שימי רוזניץ, בנו הגדול של קלמן. שח לי שעדיין אין כל ממצאים וכי אביו טרוד מאד מהענין. אמרתי לו שהבוקר שמעתי, בתוך ההמולה, שיש גם חשד על נער בשם טוני מהרחוב הסמוך לאיזור 'עטרת' וצריך לבדוק את העניין. הדברים נכנסו לאזניו, כנראה כבר הריח סדקים בחומת החשד האיזמה שקמה הבוקר מול אוגנדר. שימי מיהר להתקשר עם הגבאי ודיבר אתו על המידע. תוך כדי שיחה נזכר הגבאי כי שמע לפני תקופה שבוצעו גניבות בביכנ"ס בשכונה פלונית וכי הצליחו שם לעלות על עקבות גנב בשם דומה. מיד פנה טלפונית אל מנהל ביהכנ"ס שם וביקש לשוחח עמו על הענין, לשמוע מי הגנב ההוא ואיך תפסוהו". "השמועה נכונה", אישר מנהל ביהכנ"ס בהירות, "תפסנו, מישהו ראה אותו גונב וקרא לנו פנימה. כשיצא הלכנו עמו הצידה, אני וגבאי נוסף, והוא הודה לנו מיד על הכל, נשבר ואף השיב ממש עד הפרטה האחרונה. החזרנו את הכספים לנגבים, והענין נמחק מסדר היום. הרבה ניסו לגשש מי זה היה אך לא העזנו להפיליו ולומר את שמו ברבים. די היה לנו בכך שהוא הפסיק להגיע אלינו ומאז יש שקט...". "אבל אנו חייבים לדעת מי זה", נלחץ הגבאי מאיזור 'עטרת', "יש פה סיפור לא פשוט". החל לחרוד נוראות: אם אכן טעו היום בחשד באוגנדר, הרי שחטאו חטאה גדולה לאלוקים ואדם. לא יחפוץ להסתבר בחשד שווא בזכאי אחר, לא יגש לשום טוני ללא רקע ברור - אלא שפלוגי המנהל היה עקשן: "לא אוכל לומר לכם את שמו בשום פנים ואופן שבעולם. זה ענין של כבוד הבריות. אסור לי לעשות את זה. אין כל ראייה שהגנב שלנו הוא זה שגנב אצלכם. תערכו בירור מקיף ויעזור לכם ה'...". "יודע מה?", היה זה הרעיון של שימי רוזניץ, "אנו נשמיע לך רשימה של שלושה החשודים על הגניבות אצלנו, ואתה אמור לנו אם זה שנתפס אצלכם נמנה על הרשומים אצלנו או לא... כך נוכל לדעת אם יש רקע כלשהו לאחד השמות". פלוגי המנהל הסכים ושימי בדה שניים עבור הרשימה: "זונדל קרוט. מאיר טוני. זאב טרמוס". שתיקה ארוכה מעבר לקו, אישרה שאכן: ברשימה זו מופיע שמו של זה שנתפס אצלם בעבר. ביקש לסיים בזאת את השיחה וניתק. אם 'קרוט' ו'טרמוס' לא היו ולא נבראו, הרי שהחשד על טוני הוברר שבעתים. זהירותו של פלוגי המנהל בכבוד הבריות, עשתה רושם רב על הגבאי מאיזור עטרת. טוני זה, על פי השמועה, אינו בריא בנפשו במאת האחוזים. ובכל זאת: איך שהמנהל ההוא נזהר בכבודו. הנה, ככה מטפלים בבעיות, אדם אינו פר, לא שוחטים אותו חי לעיני כל הקהל. גם אם אכן ח'ו נכשל אדם בגניבה או בחטא אחר, כבד ככל שיהיה ר"ל - לא סותמים את הגולל על חייו בצורה כזו. יש דרכי טיפול מועילים יותר, עדינים יותר, אנושיים ויהודיים - המותירים לאדם פתח לצאת אי-פעם מן הבור שיצרו לכדו אל תוכו.

המשך בשבוע הבא אי"ה

המשך מלפני שבוע: אנשים שהגיעו זה עתה עם הטלית-והתפילין תחת זרועם, התוודעו לנעשה ולרגעים שוב התעצם רעש. "תראה מה זה", מנסח אחד הגבאים את תגובתו, משל כל הקהל אינו עומד כאן כי אם בכדי לשמוע את 'דבר הגבאי' אשר בפיו: "תראה לאיפה אדם יכול ליפול... יהודי ברום-הדרגה, ברמה של מרביץ תורה, ותראה לאן הוא מידרדר, תראה במה נכשל... אבותינו מסרו נפש על פרוטה וכאן זולל לו אדם כספי הזולת בלי פחד, בלי מורא, כאילו לא יבוא בדין...". זה לא שהוא מדבר לשון הרע, הרי הכל כבר ידוע ומפורסם. הוא פשוט מחדד את הדברים כדי שהציבור ידע שלא להאמין בעצמו עד יום מותו. "מילדות הכרתי אותו", מצטרף אל השיחה עוד מבין, "תמיד היה כזה, שקט ומופנם. כמו שאומרים: "מים שקטים חופרים עמוק". בחור טוב היה, אפשר לומר מעולה, אבל לך תדע...". נהירה מכל הכיוונים. שווייגפיש וחייקל פוסעים נמרצות אל הרחבה, ארבעה חמומי-מוח נלווים אליהם. מאיפה הם חוזרים? שווייגפיש ניגש בצעדים נמרצים אל שיינפך והחבראי: "הוא לא בבית... הוא לא בבית... התקשרנו עכשיו מהטלפון הציבורי, הוא לא בבית...". כולם מתקרבים, החדשה מסעירה: "הוא לא בבית... ירד למחותרת...". מאיצים בהם לספר כל פרט ששווייגפיש לא מכחיד דבר: "בתו ענתה לטלפון, אמרה שהוא לא בבית, שאלנו אם כל יום הוא נמצא בשעה הזאת והיא אמרה שדווקא כן, סביר להניח שכבר יחזור, היום משום-מה הוא מאחר לבוא... הציעה באדיבות אם ניתן להשאיר הודעה. אמרתי בקול שאינו משתמע לשת-פנים: "אני מדבר בשם רוזניץ, בשם קלמן רוזניץ. אביך שלף היום מכיסו של רוזניץ חבילה של שלושת אלפים דולר. אם תוך שעתים זה לא חוזר אליו - אנו יוצאים עם מודעות בכל העיר...". "ומה היא אמרה? ומה היא אמרה?" ללעוס ככה את הבשר, למצוץ ככה את העצם עד הסוף. "נו תגידו כבר, מה היא אמרה?" שווייגפיש כרכם פניו בקול מלא רחמים: "מה אמרה? מה יש לה לומר, מסכנה, לחיות עם כזה אבא... לא ענתה... סגרנו את הטלפון...". אוגנדר נעלם, מפקיד או משתמש בכסף ברגעים אלה, יש לעשות משהו. רוזניץ עומד שם באמצע פסוקי דזמרה. מחר מחתן בן. הם ניגשים אליו נרעשים: "הוא לא בבית, נעלם. יש לטכס עצה...". הוא ניצב והתפלל ב'אתר המנינים' בצפון העיר, באותה שעת-פיצוץ שהוא היה הסיבה לה - כאשר התקרבו אליו שני אברכים, תושבי 'איזור עטרת' העובדים כאן בסמוך, והניחו עליו זרוע. "שמעון", לחש אחד מהם באוזנו ועינו ננוצצת, "הפסק עם התעלול הזה, החזר את הכסף". מופתע ומשתאה הביט בהם רבי שמעון אוגנדר, אינו מבין על מה נטפלו אליו באמצע 'יוצר-אור'. "...ואשר משרתי כולם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה יחד בקול...". את המלים האלה ענה לעומתם. שם אחז, לא היה לו מענה אחר, לא הבין את ההלצה. "רבי שמעון", משך השני בעליו, "הרי כבר עומדים ברום עולם, כבר משמיעים יחד בקול, כל הרחוב מדבר עליך, אם לא תרצה שנצטק כאן חמס - החזר את הכסף לרוזניץ עכשיו, שלוף את שלושת אלפי הדולר שהוצאת ממנו הבוקר ותנהו לנו". לא אחז בכתפו של אוגנדר, הוא לפת בו בחוזה. החבר ניצב לצד השני שלא יברח. נכון שצעירים הם ממנו בעשרים וחמש שנה, אך יש לתת גנב למשיה לדיכוי ולרמיסה, עד שיודה. רבי שמעון סימן להם שאינו מבין מה חטא ומה פשע, פשט ידיו לכאן ולשם, עדיין לא קלט אם מדובר בבדיחה או במשהו רציני, לרגע תעו עיניו ופלבלו בחוריהן ככבשה מפוחדת. מה שהצעירים האלה עוד מסוגלים לעשות. המשך לקרוא מן הסיפור את פרקי התפילה. אחרי התייעצות קלה החליטו להניח לו לגמור את התפילה. הרי גם באינקוויזיציה מקובל היה לתת לנידון הזדמנות לתפילה אחרונה, בטרם יעלה על המוקד. הוא התפלל, והם עומדים אחריו, עוקבים אחר תנועותיו לבל יזנק פתאום החוצה. "איזה נס שפגשנו אותו כאן", לוחש האחד אל השני, "מצא לו אתר נאה להסתתר בו, להתבודד בין מאות זהו רעיון לא רע". המראה הזה לטש אליו את עיני הסובבים, לא ידעו להחליט אם רבי שמעון אוגנדר המתפלל ופניו אל הקיר הפך להיות חבר-ממשלה הזקוק לשומרי-ראש, או שמא עומד להתעלף היישר אל זרועם של אנשי 'הצלה' שאחוריו... עושה שלום", חזרת הש"ץ, מוריד את התפילין ואומר להם: "סלחו לי, איני יודע על איזה כסף אתם מדברים". התחכומים האלה מוכרים להם: "רבי שמעון, אתה עלול להכפיש את שמך לשעה ולדורות. למה לך מאריך בפיוולע-שטיקעס...? היה חכם קודם מעשה, הבא את הכסף ואנו נביא אל קלמן רוזניץ. רק זאת עשה, זה הסיכוי היחיד שתוטל שתיקה על הענין אי פעם...". אדום כולו, לבן כסיד, ירוק ככרתי ושחור כשולי קדיה - הביט לימין ולשמאל, קיפל את טליתו ומיהר לצאת. "בואו החוצה", הוא מבקש. פוסע במהירות אל המכונית, מתעלם מעשרות המבטים הננעצים בו כשפודים לוחטים. השניים הבינו כי מן המכונית יוציא את הכסף, הלכו אחריו ושמרו את צעדיו. נכנס פנימה, התייע את הרכב, והם אחזו בדלת המכונית לבל יברח. "עזבו אותי", התחנן בקול רועד, "אוכל להישבע בפניכם כי לא גזלתי ולא גנבתי, חלילה לי מזאת. הניחו לי להסתלק מכאן טרם תקברוני חיים". המלים עשו את שלהם, הם הרפו מן הרכב נבוכים מעט, חשו שאחרי הכל כוחם מוגבל. הוא ברח מן המקום בחופזה, נסע לכיוון הבית. "הבה נדווח לקלמן רוזניץ שאוגנדר עכשיו בבית, אין

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

הלכתי לתומי ברחוב על המדרכה כשלפתע מכונית נכנסה בי, כתוצאה מהתאונה נהיה לי שבר ביד, חודש וחצי סבלתי מכאבים חזקים ביותר, לא היה לי לא יום ולא לילה. היתי מנוטרלת לגמרי. עד שנזכרתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם, מאז אני מרגישה הרבה יותר טוב, עדיין עושה פיזיותרפיה, אבל אין מה להשוות בכלל לאיך שהייתי. אני כבר מתפקדת. תודה לבורא עולם! שזה נגמר רק בשבר ולא יותר גרוע...

לילה אחד התעוררתי מבהלת באמצע הלילה, חלמתי משהו מפחיד על הבן שלי, שהשם ישמור אותו, ולמרות שאמרתי "חלומות שווא ידברו", היתה לי הרגשה לא טובה. לאחרונה ירד מבחינה לימודית ורצה לעזוב את הישיבה. התחבר עם חברים שלא כל כך התאימו לו. והוא כבר בגיל שהוא עצמאי וחופץ מלהתפלל אין מה לעשות. מכיוון שבעבר כבר ראיתי ישועות בזכות הצדיק ר' ינון חורי זצוק"ל, התקשרתי שוב, שיעשו לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וקצת נרגעתי. אחרי כמה ימים, התקשרו אלי מבית החולים, הלב שלי ירד למטה. נודע לי שהבן היה מעורב בתאונת דרכים. ססתי לבית חולים, הוא טופל שם ביחידת טראומה, והסתבר שלמרות החבלות שקיבל יצא מהתאונה בנס. אחרי כמה ימים כבר שוחרר הביתה וחזר לתפקוד מלא. פשוט נסי נסים. לא רוצה לחשוב איך זה היה יכול להגמר. בזכות הצדקה והפדיון הבן ניצל. שבעזרת השם זכוי הרבים יעמוד לזכותו, ויהיה שמור ומוגן, ויתרחק מחברה לא טובה... אין מילים להודות לאבא שבשמים... ר. ירושלים

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשונו שמר מצרות נפשו (מסדי, ביא, ביט)

בלי שיפריש מזמנו להתבונן על דבורו, יתנפה כרמו שבגן עדן בקמטונים וחרלים

ובאור הענין, כי כל איש ישראל יכול לנטע בתורתו ובמעשיו כרם נטיעות בגן עדן כמו שכתבו הספרים הקדושים, ועל כן צריך לשמרו שמירה מעלה, אבל אם הדבור אצלו הפקר, אז ימצא בכרמו קמטונים וחרלים, וכל הגדרים שיטשה בנפשו לא יתקיימו כל זמן שהדבור אצלו הפקר. על כן כל מי שהוא בר לבב, ויראה לקבל עליו חובת השמירה לשמר פיו ולשונו שלא יטמא שפתיו בדבורים האסורים, ולהפריש מעט מעמותיו בכל יום להתבונן אם שומרו כראוי. צריך להתבונן בכל יום על נכסיו, הם התורה והמצוות, לכל יתערב בהם היצר. ורמז לזה בחלין (דף ק"ח): אמר שמואל, אגא חלא בר חמרא לגבי אבא, דאלו אבא הוי סיר נכסי תרי זמני ביומא ואגא לא סירנא אלא חדא. ודחוק מאד לפרש כפשטה, לחשבו כחמץ בן יין משום באנו זרין כל כך בעסקו להתבונן בו אולי יש בו הפסד, אלא תרמז על נכסים המימים לאדם לנצח, דהינו תורה ומצוות, שצריך להתבונן בכל יום אודותם אם מתערב היצר בהם

(פתיחה לחובת השמירה לח"ח זצ"ל)

לפני כמה חודשים קיבלתי זימון לשימוע בעבודה. זה הגיע בהפתעה גמורה, הרגשתי שמטעים אותי, ומבלי שהבנתי איך, מצאתי את עצמי מחוץ למערכת. עמדתי בצומת והתלבטתי מה לעשות. האם לערער, להילחם, או פשוט להרפות. במקביל, התמודדתי עם כאבי גב חזקים מאוד, עד כדי חשש לגידול. ניסיתי לקבוע תור לבדיקה, אבל שוב ושוב נאמר לי שאין תורים פנויים. הכול הרגיש תקוע, חוסר אונים. לפני שהחלטתי מה לעשות עם העבודה, התקשרתי ל"חסדי ינון" וביקשתי לעשות "פדיון נפש". באותו יום ממש כך, פתאום התפנה תור לבדיקה. הלכתי, עשו לי את כל הבדיקות הדרושות, ובסייעתא דשמיא התברר שהכול תקין. ובתוך כל זה, גם התבהר לי לגבי העבודה - הבנתי שהדרך הנכונה עבורי היא לא לערער, אלא לפרוש ולהמשיך הלאה. אין מילים להודות להשם יתברך על כל החסדים...

הנכד המתוק שלי, בן 5, הקיא וסבל מכאבי ראש חזקים. הרופאה בדקה ושלחה אותנו למיון בחשד לדלקת קרום המוח על אף אחד מישראל. במיון, יום שלם עשו לו בדיקות רציניות וגם שם חשדו בדלקת קרום המוח. ביום ששי בבקר עשינו לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ובשבת הכל עבר לו, ובסייעתא דשמיא כל הבדיקות יצאו תקינות. כנראה היה רק וירוס, וברוך השם חזר לעצמו... ישתבח שמו! שזכוי הרבים יעמוד לו לזכותו בע"ה...

הבן שלי, השם ישמור אותו, הגיע לגיל 30, ועדיין לא מצא את זיווגו. שנים של ציפייה, תפילות, סגולות... כמובן שכל תפילה פועלת ועושה רושם בשמים. יום אחד החלטתי לעשות צעד נוסף, והזמנתי עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון". לא עבר זמן רב והישועה הגיעה. פתאום הדברים התחילו להתקדם, עד שבחסדי שמים הוא מצא את זיווגו. ובשעה טובה ומוצלחת הם זכו להקים בית נאמן בישראל. "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו".

בעילום השם

"יש את הקונה את עולמו בעלון אחד"

היה שותף

לזיכוי הרבים באיזור מגוריך

לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

אב הוריש לשני בניו קרקע, כל אחד מהאחים חמד את הקרקע בטענה שאביו הוריש אותה לו. בעצה משותפת הגיעו השניים אל בית הדין, כל אחד טען בתוקף שהוא זה שירש את הקרקע. ויכוחים סוערים, גידופים והעלבות לא חסרו בבית הדין... בסופו של הדיון קם אב בית הדין ואמר: "באמת הסוגיה עמוקה וקשה עד מאד, מכיוון שקשה לי להכריע את הדין, ברצוני ללכת לראות את חלקת הקרקע". יצאו השלושה ופנו אל חלקת הקרקע המדוברת. נכנס הרב לחלקה ואמר: "יש פיתרון לבעייתכם, אני אשאל את הקרקע למי היא שייכת, תשובתה תהיה מקובלת על שניכם?" "כן" השיבו השניים, הסכימו לעצת הרב וסמכו על גדולתו לחולל כאלו ניסים. התעטר הרב בציצית ותפילין, סבב סביב שטח הקרקע שבע פעמים, תקע בשופר ולאחר-מכן שכב על האדמה, הצמיד את אוזנו והאזין בקשב רב. עמדו האחים במתח רב ליד הרב וכעבור מספר דקות קם הרב ואמר: "האדמה אמרה לי ש... שניכם שייכים לה..." מירוץ החיים, הרצון להצליח, לגדול, להתעלות, להרוויח - "לנצל את החיים", גורמים לנו לעיתים לחמוד את ממון האחר, את תפקידו בעבודה, את הצלחותיו ועוד. המירוץ אחרי האחר מתיש ומעיף, מלא אכזבות וקנאה מתמדת הגורמים לאדם לאבד את עולמו... אם נשכיל להסתפק במה שיש לנו, לא לראות את הצלחת החבר כמגרעה אצלנו, להתעלות עם הכוחות שיש בנו, ברמה שלנו, נוכל להיות מאושרים יותר, רגועים יותר, ועם הרבה זמן פנוי להתקרב אל היעוד האמיתי שלנו - קרבת אלוקים. אל לך לרדוף אחרי האחר, זהו מרדף חסר תועלת, תהיה מי ומה שאתה, יש בכך יכולות שלאחרים אין, כוחות שרק אתה יכול לשחרר. בסופו של יום שום דבר כאן לא שייך לך, הכל ישאר כאן, אפילו אתה לא שייך לאף אחד, חוץ מאשר ל... אדמה...
רונן קריתא

שו"ת הלכתית

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שלישי"א

שאלה: האם מותר לתת (ולאסוף) צדקה בחזרת הש"ץ?

תשובה: אפשר באופן שאינו מפריע למתפללים. מקור: משנ"ב סימן תקסו ס"ק יב.

שאלה: האם צריך לומר תפילת רבי נחוניא בן הקנה לפני ואחרי הלימוד בכל פעם שלומד?

תשובה: אומרים פעם אחת בתחילת היום ופעם אחת בסופו. מקור: שו"ע סימן קי סעיף ח.

שאלה: האומר תפילת 'אדיר במרום' האם יאמרה מיד לאחר ברכת כהנים?

תשובה: יש לאומרה עם הש"ץ בברכת 'שים שלום' בזמן שהש"ץ אומר 'וטוב בעיניך וכו', ולסיים יחד איתו כדי שהקהל יענו אמן גם על תפילה זו. והנהגים לומר 'אדיר במרום' מיד עם סיום ברכת כהנים הוא מנהג טעות. מקור: שו"ע סימן קל, ומשנ"ב שם ס"ק ו.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש ע"ש הצדיק המלווה ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד-פעמית! להיות שוחפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:
לעילוי נשמת | לרפואה שלמה
להצלחת המשפחה | ארון יודש
ספסלים | סטנדרים
ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נרדף נוסף בבניין מקדש מעט,
במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
1700-720-500 | 050-9580500
או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מו')

"חסדי ינון"
ע"ש הצדיק רבי ינון חורי זיע"א

עורכים

תיקון נפטרים

ע"פ המקובל
ר' יהודה פתיה זיע"א
המסוגל לעילוי ותיקון נשמת יקירכם

למסירת שמות בקו הישועות:

1700-720-500
050-9580500 או

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

